

Måndag

behövas för att komma upp ur hålet.
Handen trevade över buckliga stenar. De räddes av en slemmig söjia som luktrade dy.

Hon tog stöd mot väggen och ställde sig upp på darriga ben, men halkade på sina höga klackar och slog i huvudet. Smärtan gav henne kväljningar, men hon lyckades pressa tillbaka illamäendet. Det gällde att andas lugnt, inte ge efter för paniken som höll på att ta makten över henne.

Hon rätade på ryggen igen och trevade längs den skrovliga väggen. Det måste finnas ett sätt att ta sig upp. En stege kanske? Eller gick det att fästa repet i krokarna på väggen?

Om det bara inte var så mörkt.

Andrea fortsatte att leta, rev sönder sina händer och naglar.

Rädslan steg för varje pulsslags.

Hur tar jag mig upp?

Plösligt kröp något över hennes ena hand. Hon svepte snabbt bort det. Bara en spindel eller skalbagge. Det var värre med råttor. Så länge hon var vaken, skulle de inte våga ge sig på henne. Men när hon somnade...

Nu kunde hon inte hålla tillbaka paniken.

– Hallå! skrek hon. Jag vill komma upp!

En evighet passerade. Allt som hördes var hennes flämtande andetag.

Andrea balanserade på de hala stenarna och fortsatte att krafsa på den skrovliga väggen med sina blodiga händer för att hitta något fäste.

– Snälla! Jag gör om det, hur många gånger som helst, vad som helst! Dra upp mig! Hjääälp!

Mobilens envisa signal drog Selena ur en skön dröm. Hon hade gärna velat stanna kvar i den.

Verkligheten var inte lika lockande.

Genom gliporna i persiennerna sökte sig oktobersolen in med tunna strålar och bildade ett randigt mönster på den ljusa väggen.

Hon stängde av ojudet och gäspade så det knakade. En sovnmorgon skulle ha suttit fint. På natten hade hon mest snurrat runt mellan lakanen, plågad av sina tankar.

Det var märkligt hur hjärnan fungerade. Historiska årtal och händelser försvann snabbt, men saker som man inte ville minnas satt som fastersåde i huvudet.

Som festen hos Elliot i fredags. Varenda pinsam minut förföljde henne.

Fan, fan, fan!

Nu är jag där igen!

Räckte det inte att hon hade ålrat hela natten? Och helgen.

Hon ville inte tänka på något av det som hade hänt den kvällen. Inte ens början av festen då alla fortfarande var kul. Hur många gånger hade hon inte redan försökt intala sig själv att glömma bort eländet, precis som hon försökt glömma Elliot.

Dags att gå vidare.

Hon gäspade igen. Det var frestande att ligga kvar och somna om.

Egentligen fanns det inget som hindrade. I gymnasiet hade man inte någon obligatorisk närvaro på lektionerna. Det var upp till en själv att ta in kurskaperna. Det hade rektorn sagt under sitt välkomstal i skolans stora bibliotek för drygt en månad sedan. De nya ekonomietorna hade samlats där för ett informationsmöte.

Frihet under eget ansvar – det var fördelen med att slippa högstradiet. Och så var det inte lika mycket tjafs på lektionerna.

En pluggdag hemma lockade alltmör. Fast då skulle hon bli tvungen att utvärda mammans korsförhör. Som jurist var hon expert på området. Men hon kanske inte var hemma? Hon och pappa brukade åka tidigt till jobbet.

Selena lysnade. Det hördes munlande röster från nedervåningen, klirret av en sked mot en kopp, skrapet av en stol som drogs bakåt. Och så vattnet som gurglade i kaffebryg-garen.

Lika bra att stiga upp.

Hon drog upp persiennerna från de två gavelfönstren. Sedan blev hon stående framför utsikten över grannarnas tak ända bort till grustaget. På en udda i den glitterande sjön skymtade den herrgårdslika Sigfridsgården, en av områdets många stora villor från början av förra sekelskiftet. De höstsprakande träden längs den motsatta stranden speglade sig i vattnet. En svart hund sprang runt vid strandrynet vilt skällande på ett andpar som simmade iväg med en färdstrimma efter sig.

Grannarna från den röda tegelvillan var redan ute. De stuvade in barnen i två bilar.

Dags att sätta fart. Selena ställde sig i duschen och vred på

det varma vattnet tills det nästan brände mot huden. Precis som när hon hade kommit hem från festen hos Elliot. Det var som om hon aldrig kunde bli riktigt ren efter den kvällen.

När hon hade froterat sig torr ställde hon sig framför den runda sminkspegeln med badlakanet svept runt kroppen. Hon gned bort imman med toapapper tills hon kunde se sitt ansikte. Med tanke på hur seg hon kände sig, såg hon överraskande piggt ut. Lite av sommarens solbränna fanns kvar. Eller var det hettan från duschen som fick hennes kinder att glöda? Men i de stora, mörkblå ögonen fanns en sorg som inte funnits där förut.

Hon sminkade sig omsorgsfullt, precis som varje morgon. Svagt tonad underlagskräm och nästan hudfärgad rouge som lyfte kindbenen. Längs franskanterna en tunn eyeliner. Diskret brunbeige ögonskugga på önglöben och tre lager mascara. Håret såg mörkare ut när det var blött. Hon fönade det torrt tills det föll mjukt över hennes axlar med en gyllene lyster. Ytterdörren slog igen när Selena var klar i badrummet.

– Hej då, hördes pappas röst nerifrån. Och lycka till.

Tydliggen var det mamma som gick först. Bilmotorn spanns igång strax därefter.

Ena kortväggen i Selenas rum täcktes av en skåprad. Hon drog skjutdörrarna åt sidan och betraktade pläggen som hängde där i prydliga rader. Jeans, toppar, tröjor, kjolar och köftor sorterade efter färger. Sommarklämningsarna hängde redan i den bortre delen i väntan på nästa års sol och värme.

Hon funderade en stund på att skajpa med Smilla eller Tindra om vad hon skulle ta på sig, men avstod. Så gjorde man på högstradiet, nu fick hon lira på sin egen smak.

Mobilen spådde femton plus och soligt. Som i går. Ötroligt. I början av oktober.